

JANE S. WONDA

VERY
BAD

LIARS

KINGSTON UNIVERSITY
TWEEDE SEMESTER
SPRING BREAK

Jane S. Wonda

Very bad liars

Tweede semester – spring break

Kingston University-serie – deel 3

Vertaling Benthe Visser

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559187
ISBN e-book 9789020559194
ISBN audiobook 9789020559200
NUR 343

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2021 Jane S. Wonda
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Duits onder de titel *Very Bad Liars*
door Wondaversum, Duitsland.

Vertaling Benthe Visser
Omslagontwerp © Wondaversum
Nederlands omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.janeswonda.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die liever verliefd wordt op
een leugen dan niets wil voelen.

Wat zou je doen als je niet bang was?
Onbekend

TRIGGER- WAARSCHUWING

Als je dit boek leest, ben je ofwel immoreel en beschik je over obscure fantasieën, of je leest dit omdat je ook bij een auto-ongeluk niet kunt wegstijgen en niet wilt geloven dat mensen echt zo slecht zijn en zulke perverse gedachten hebben. Belangrijker is dat je erover nadenkt.

Maak het jezelf gemakkelijk en geniet van elke trigger die de navolgende zinnen bij je oproepen. Of klap het boek snel dicht, voordat het je verslindt. Dat brengen sommige boeken met zich mee. Ze laten je pas los na de laatste bladzijde. Dit is zo'n boek.

Dit boek bevat inhoud die mogelijk kan triggeren, zoals: pesten, mobbing, (seksuele) intimidatie, (seksueel) geweld, psychische mishandeling, moord, en alcohol- en drugsmisbruik.

De val

Mijn hart klopt in mijn keel. Weer ben ik in de val gelopen, maar deze keer zit ik niet vastgebonden op een stoel en is er geen publiek.

Deze keer is het erger.

Zoveel erger.

Ik had moeten weten dat het zover zou komen als ik weer voor ze zou bezwijken. Wat maakt me zo zwak? Mijn lijf? Mijn hart? Mijn verlangen?

Of ligt het gewoon niet aan mij en is het voor iedereen onmogelijk om de Kings te weerstaan?

Jaxon, Sylvian, Reece, Zayn.

Zelfs Romeo.

Ze houden me gevangen. Ieder op hun eigen manier. Ieder van hen heeft zijn charmes op me losgelaten, me met woorden verleid en gesuggereerd dat ik mocht nemen wat ik nodig had. Terwijl ze vanaf het begin wisten hoe ze me zouden straffen als ik ze gehoorzaamde. Dat ze me willen zien lijden als ik zou nemen wat ik nodig heb.

Je had moeten kiezen, klinken Vance' woorden na in mijn oren.

Klopt, dat is waar.

Dat heb ik niet gedaan.

Omdat ik dat niet kan.

Die fout zullen ze me niet vergeven. Niemand doet dat.

Zelfs ik niet.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vraag ik angstig.

Er heeft zich nog iemand bij mijn kwelgeesten gevoegd: Vance Buchanan. Hij is niet alleen een van de schaakstukken, hij is net als de Kings een van mijn tegenstanders. Natuurlijk maak ik geen schijn van kans. Hoe kan ik het in mijn eentje tegen hen opnemen?

‘Niet veel goeds,’ krijg ik als antwoord.

Wat ik ook voor hen ben, ik ben vooral een makkelijke prooi. Als een bloem langs de kant van de weg, die je zo kan plukken. Haar schoonheid gevangen in de handen van iemand die geen scrupules kent. Zoals de Kings.

Absoluut niet.

JAXON

Uit mijn kletsnatte shirt sijpelt het ijskoude water. Ik waad door de zee in de richting van het strand en wrijf over mijn ogen. Grijp naar de doordrenkte stof die aan me kleeft als een tweede huid.

Druppels druipen over mijn halfbevroren gezicht en verzamelen zich boven mijn lippen.

Ik adem moeizaam. Mijn borst gaat op en neer. Op de achtergrond vermengt het geschreeuw zich met het geruis van de zee en verliest het zijn betekenis, ik heb alleen nog maar oog voor de twee figuren die op het strand liggen.

Kan een daarvan Amabelle zijn?

Als de golven uiteindelijk nog maar tot mijn knieën reiken, kom ik sneller vooruit. Zand onder mijn voeten, ik ben vrij en tuimel voorover.

‘Reece!’

Hij ligt erbij als een lijk, maar hij ademt nog.

‘Het is oké,’ mompelt Zayn en hij strijkt het natte haar uit Reece’s gezicht. ‘Ik heb hem gered.’

‘Van wat? Waar zijn in hemelsnaam de anderen?’ Ik weet niet aan wie ik het eerst moet denken. Sylvian? Romeo? Amabelle?
Fuck!

‘Dole is opgepikt door een of andere boot,’ antwoordt Zayn lauwthjes. ‘Sylvian en Romeo? Geen flauw idee.’

Ik draai me om en zoek het strand af terwijl weer een deel van de watervilla als een kaartenhuis in elkaar zakt. Een skelet dat op sommige plaatsen alleen nog door de ramen bij elkaar wordt gehouden. Sommige studenten bereiken via de steiger het strand, andere zwemmen, net als wij. De groep bij de bosrand lijkt in shock te zijn door de gebeurtenissen. Zodra de mensen in veiligheid zijn, staren ze naar de resten van het huis op het water waarin misschien mensen sterven, alsof de voorstelling een bioscoopfilm is.

Degene die verantwoordelijk is voor het opblazen van de fundering van de watervilla, heeft een aanslag gepleegd. Een aanslag die de geschiedenis van Kingston in zal gaan en waar de pers zich op zal storten alsof het gaat om het uitbreken van de Derde Wereldoorlog.

Ongeduldig speur ik de zee af, op zoek naar Sylvian en Romeo. Over wat voor boot had Zayn het?

‘Ik heb geen boot gezien.’

‘Die dook plotseling voor ons op,’ verklaart Zayn.

In tegenstelling tot mij heeft hij nog steeds zijn natte kleren aan. ‘Ze staken hun armen naar ons uit en hielpen Dole aan boord en –’

‘Kun je haar alsjeblíeft niet meer zo noemen?’ snauw ik. ‘Ze is geen Dole meer. Ze is niet zomaar íemand. Accepteer dat toch.’

Hij kijkt vermoeid naar me op. ‘Toen Reece haar naar de boot wilde volgen, werd hij aangevallen. Ik zwom achter hem en zag alleen maar dat hij werd geslagen. Ik dook onder om de klappen te ontwijken, en toen ik bovenkwam was de boot al weg. Geen idee wat er aan de hand was. In ieder geval was Reece bewusteloos.’

‘En Sylvian?’

Zayn haalt zijn schouders op.

Ik loop onrustig heen en weer over het strand en bekijk elk gezicht dat ons nadert. Eindelijk hoor ik politiewagens en langzaam maar zeker vullen tientallen hulpverleners het strand. Ik baan me een weg door de menigte. In het donker herkent niemand me en iedereen is zo in paniek dat ik moeite heb om een van de agenten aan te schieten.

‘Agent,’ zeg ik tegen degene die in de politiewagen is achtergebleven en de radio beantwoordt. ‘Ik ben Jaxon Tyrell.’

Hij schrikt even. ‘Tyrell junior?’

‘Die Tyrell, inderdaad. Hoeveel helikopters komen er? Er was een verdachte boot in de buurt van het strand. Een van de studenten is misschien ontvoerd. Amabelle Weaver.’

Hij frons en knikt dan. ‘Ik geef het door.’

‘Dat is wel te hopen,’ grom ik. Vanaf de parkeerplaats komen nog meer mensen op ons af. Feestbeesten die ondanks de koude temperaturen in Ocean City hun spring break-week hebben ingeluid. Ik wed dat ze getuige zijn van het grootste spektakel van hun leven.

Als ik terugkeer omdat ik Sylvian nergens kan vinden, aarzel ik niet langer. Ik trek mijn broek en sokken uit en loop de zee in.

‘Fuck, wat doe je nou?’ roept Zayn me na. Reece zit rechtop, hersteld van de klap of wat er ook is gebeurd. Ik begin te zwemmen.

Sylvian.

Als ik hem kwijtraak, ga ik met hem ten onder.

Nooit heb ik er ook maar één seconde over nagedacht wat er zou gebeuren als hij er niet meer is. Die gedachte alleen al lijkt ervoor te zorgen dat mijn longen vollopen met water.

En ook al was ik er zeker van dat Romeo minder voor me zou betekenen, een leven zonder hem kan ik me net zomin voorstellen. Shit.

Ik worstel me door de koude golven in de richting van het huis. Het is al donker, ik zie nauwelijks iets, maar dat verandert niets

aan het feit dat ik naar ze op zoek moet.

Wat moet ik doen als Sylvian is verdronken?

Als hij dood is?

Ik voel een steek in mijn maag terwijl het water om me heen mijn hoop wil wegspoelen. Ik duik onder, op zoek naar lichamen, en kom weer boven. De watervilla staat inmiddels grotendeels in brand. De perfecte manier om sporen te wissen.

‘Sylvian!’ schreeuw ik wanhopig. Fuck! ‘Sylvian!’

Ik zwem nog dichterbij het huis. Naast me valt een brandende balk in het water, maar het kan me niets schelen. ‘Sylvian!’

‘Verdomme, Jaxon!’ Zayn blijkt achter me te zwemmen. Hij pakt me vast en trekt me weg. ‘Doe niet zo stom!’

‘Rot op!’ Ik schud hem van me af en wil net weer dieper het water in duiken. Op zoek naar Sylvian. Als ik daarbij omkom, dan is dat maar zo. Maar het lukt me niet, omdat fucking Zayn me aan mijn arm terugtrekt.

‘Ze zijn op het strand!’ roept hij boven de golven uit. ‘Ze zijn op het strand! Kom nou, verdomme!’

‘Echt?’ vraag ik ook al denk ik dat hij liegt. ‘Sylvian en Romeo?’

‘Ja!’ Zayn kijkt me angstig aan. ‘Het is hier levensgevaarlijk! Laten we teruggaan.’

Ik moet hem vertrouwen, maar als hij liegt, vergeef ik hem dat nooit.

We zwemmen terug naar het strand. Als ik het water uit kom en Sylvian naast Reece zie zitten, haal ik opgelucht adem. Zonder verder na te denken, ren ik naar hem toe en sla ik mijn armen om hem heen. ‘Klootzak. Blijf de volgende keer gewoon bij me.’

Hij ademt moeizaam en zwijgt.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

Zijn blik gaat naar Romeo, die zeiknat en verstijfd naast ons staat.

‘Waar waren jullie?’ Mijn geduld raakt langzaam op.

‘Belangrijkere vraag: waar is ze?’ fluistert Sylvian.

Ik kijk hem aan en dan begrijp ik het.

De ellende die dit meisje heeft veroorzaakt. Nog nooit eerder hebben we ons zoveel zorgen gemaakt om dezelfde persoon, als het niet ging om een King. Aan de ene kant is dat goed. Ik kan erop vertrouwen dat Sylvian net als ik niet wil dat Amabelle iets overkomt. Aan de andere kant doet hij haar ook pijn.

Elke dag weer.

Omdat het beest in hem niet meer te redden is.

‘Wat kan jou dat schelen?’ bijt ik hem toe. ‘Waar ze ook is, ze is daar beter af dan bij ons. Beter dan bij jou.’

‘Houd op met die onzin,’ sist Reece. ‘Heeft iemand gezien wat er op die boot is gebeurd?’

‘Ik heb die kloteboot niet eens gezien,’ mompel ik. ‘Ik dacht dat jullie naar het strand zwommen.’ Opeens komt er een verschrikkelijke gedachte bij me op en ik stort me op Zayn en grijp hem bij zijn keel. ‘Zit Amabelle echt op die rotboot of heb je gelogen en haar vermoord?’

Zayn spert zijn ogen wijd open. ‘Man, laat me los!’ stamelt hij. ‘Ben je gek geworden, ofzo!’

‘Laat hem los, Jax,’ beveelt Reece en ik doe wat hij zegt. Onrustig ijsbeer ik tussen hen heen en weer. Ik kijk even naar Romeo om te zien of hij in orde is en concentreer me dan weer op de belangrijkste vraag.

Amabelle Weaver.

Een boot.

Welke shitboot heeft haar naar weet ik niet waar gebracht?

‘Zayn, je moet weg,’ zegt Sylvian. Zijn stem is nauwelijks hoorbaar. ‘Ga.’

Zayn werpt Reece een vragende blik toe. ‘Nee, weet je wat? Ga jij maar.’ Hij haalt zijn mobiel tevoorschijn, opent daarmee op afstand de Tesla en zet de verwarming aan.

‘Ja, goed idee.’ Reece komt overeind, maar voordat hij vertrekt kijkt hij me aan. ‘Vind haar.’

Niemand geeft antwoord. We moeten wachten op de helikopter, op de FBI en alle andere hulpdiensten die in actie komen bij dit soort gebeurtenissen. Hoeveel kinderen van prominente politici, ceo’s en wetenschappers waren er vannacht in de villa? Was er afgezien van de pionnen überhaupt iemand aanwezig van wie de ouders niet het hele land op stelten zullen zetten als hun beschermelingen iets overkomt?

Ik vraag me af hoe mijn moeder zal reageren.

Of het mijn vader eigenlijk wat kan schelen.

‘We moeten Harper bellen.’ Ik grijp naar mijn telefoon. Eindelijk loont het dat de duurste mobieltjes ook waterdicht zijn. ‘Ze was er vannacht toch niet bij?’

Sylvian schudt zijn hoofd.

‘Waar was ze dan?’ vraagt Zayn. ‘Wilde ze niet met Dole mee?’

‘Noem haar verdomme niet zo!’ snauw ik. ‘Rachel was een Dole en Brittany en al die andere teven. Amabelle is géén Dole. Maar inderdaad: waarom was Harper hier vanavond niet?’

Sylvian kijkt ons uitdrukingsloos aan waardoor ik niet kan inschatten waaraan hij denkt. Ik kan hier niet meer tegen. ‘Geen idee. Ze heeft niet op mijn berichtjes gereageerd.’

Hij liegt, de eikel. ‘Geef me je mobieltje,’ beveel ik en ik steek mijn hand uit.

Sylvian kijkt me aan alsof ik eis dat hij mijn voeten kust.

‘Ik bel Harper! Als ze jouw nummer ziet, neemt ze vast op. Kom verdomme op met dat ding!’

‘Ik bel haar.’ Zodra hij zijn telefoon tevoorschijn heeft gehaald en haar nummer heeft gekozen, ruk ik die uit zijn hand. Hij springt op, maar ik doe een paar stappen achteruit. Harper neemt op voordat hij zijn mobieltje kan terugpakken.

‘Wat is er?’ vraagt ze geïrriteerd. ‘Zijn er problemen?’

‘Hoezo?’ antwoord ik verbaasd.

‘Sylvian?’

‘Nee. Is dat trouwens het eerste wat je vraagt als hij je ’s nachts in je vakantie belt?’

‘Wat wil je, Jaxon?’ vervolgt ze koeltjes.

‘Ik weet niet wat je aan het doen bent en waar je zit, maar blijkbaar is het je totaal ontgaan dat alle socials vol staan met berichtjes over de aanslag op de villa waar we een feest hielden. We zijn Amabelle kwijt. Kun je je familie vragen of ze verdomme naar haar op zoek willen gaan? Ze is opgepikt door een motorboot. Wil je nog meer weten of is dit voldoende?’

‘Mable?’ antwoordt ze verbouwereerd. Blijkbaar heeft ze alleen dát woord verstaan.

‘Zeg, waar ben je eigenlijk?’ snauw ik haar ongeduldig toe.

‘Laat maar. Ik bel mijn oom. Is Sylvian bij je?’

‘Ja, ik bel met zijn mobiel.’

‘Is hij oké?’

‘Zou ik het over Amabelle hebben als er iets met hem was?’

‘Weet ik veel!’ schreeuwt ze terug. ‘Hebben jullie ook hulp nodig? Of moet ik mijn oom alleen over Mable vertellen?’

‘Graag alleen Mable, dank je.’ Ik hang op voordat ze me nog verder de huid vol scheldt. ‘Weet je zeker dat ze je niet belazert, Silvano? Ze klonk nogal opgewonden.’

‘Wat dan nog?’ antwoordt hij schouderophalend. Hij pakt zijn mobieltje van me af en stopt het weg.

Zayn kijkt me vragend aan en Romeo staat nog steeds roerloos op zijn plek.

‘Wat doen we nu?’ informeert Zayn en ik wenste dat ik het antwoord daarop wist.

‘Wie was dat in hemelsnaam?’ vraagt Sylvian onderwijl kijkend naar de restanten van de watervilla.

‘Wíé?’ herhaalt Zayn. ‘Niet “wat”?’

‘Iemand moet de fundering hebben opgeblazen,’ denk ik hardop. ‘Een aanslag op de erfgenamen van de happy few.’ *Wie daarvoor de ballen had, verdient bijna mijn respect.*

‘Daar lijkt het wel op,’ mijmert Sylvian.

‘Waarom is Mable niet bij jullie?’

Ik kijk op. Klojo Vance Buchanan staat voor ons, zonder wie we misschien niet zo vlug hadden kunnen ontsnappen uit de villa. Daarom tolereer ik zijn vraag. ‘Iemand heeft haar opgepikt met een boot en meegenomen. Heb je dat niet gezien?’

Vance trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Een boot. Wat voor boot?’

Waarom heeft zelfs hij daarvan niets meegekregen? ‘We verspreiden ons,’ ga ik verder. ‘We zoeken het strand af. Zayn, jij doorzoekt die mensenmenigte daar. Check elk gezicht en kijk in elke ambulance die wegrijdt.’

Het lijkt erop dat hij daar niet veel zin in heeft, maar toch knikt hij instemmend.

‘Ik...’ begint Romeo. Zijn blik is leeg en toch kijkt hij eerst naar Vance en dan naar Sylvian, alsof hij hoopt dat zij iets zeggen. ‘Ik kan bijna niet meer op mijn benen blijven staan.’ Trillend doet hij een stap naar voren. ‘Ik ga naar Reece.’

We zwijgen en laten hem gaan.

‘Wat is er met hem?’ vraagt Zayn ontdaan.

‘Dat vertel ik je later.’ Sylvian komt overeind. ‘Waar zat je, Vance? Je stond achter me.’

Vance’ gezicht vertrekt. ‘Ik wilde er zeker van zijn dat niemand verdronk van de andere beursstudenten.’

‘Je hebt je leven voor hen geriskeerd?’ vraag ik sceptisch.

‘Ja,’ gromt hij. ‘Nou en?’

‘Er schuilt toch nog een held in je,’ concludeer ik cynisch. Vervolgens trek ik mijn natte broek weer aan om er niet als een idioot uit te zien en ga ik over het strand op zoek naar het meisje dat zoveel voor mij betekent.

*Ook al is het verkeerd, Belle. Absoluut en buitengewoon verkeerd.
Want zelfs als ik je vind, kun je er nooit zeker van zijn dat ik niet
uiteindelijk degene zal zijn die je in zee gooit en je er niet meer
uit haalt.*

HET ZOU GEEN SPEL ZIJN
ALS WE JE SIMPELWEG ZOUDEN
VERTELLEN DAT JE NIET TUSSEN ONS
HOEFT TE KIEZEN. . .

Mable had spring break willen gebruiken
om zich voor te bereiden op haar examens,
maar dan overspoelt de FBI de campus om onderzoek
te doen naar de aanslag op de elitestudenten.
Het spel van begeerte en lust lijkt een dodelijke wending
te nemen. Zullen de Kings hun dame beschermen?
Of beramen ze nog steeds haar ondergang?

ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 918 7 NUR 343

9 789020 559187 >

www.zomerenkeuning.nl